

[Kirkeministeren.]

men måske optagelsen i NATO vil styrke de demokratiske kræfter i Vesttyskland. Ingen ved det, men vi håber det.

Tilbage står det store og foruroligende spørgsmål om Tysklands enhed. Det vil være altoverskyggende fremover. Omkring det skal det nye Europa dannes. Jeg vil ikke lægge skjul på, at jeg meget gerne som vore tyske partifæller havde set, at en firemagtskonference om dette spørgsmål var kommet i stand, inden Paristraktaterne blev vedtaget. Det er imidlertid ikke sket, og vi skal i dag stemme om Danmarks ratifikation af disse traktater.

Man kunne i en vis forstand sige, at det ikke er disse traktater, vi stemmer om, men noget helt andet. Vi stemmer om vor fortsatte samhørighed med den atlantiske union. Ønsker vi stadigvæk at tilhøre dette fællesskab? Her mener jeg at vi må svare et klart ja — og et så levende og nuanceret ja som muligt.

Jeg tror, at vi i Vesten har en fælles tradition, en menneskeopfattelse og en frihedsforståelse, der er væsentlig forskellig fra kommunismens, og at vi må stå sammen om at værne den, sådan som verden er. Dermed være ikke sagt, at jeg ikke synes, at vi selv gang på gang har krænket denne frihedsforståelse. Når millioner af mennesker i dag rejser sig under kommunismens tegn, skyldes det, at vort demokrati i deres øjne er belastet med kapitalismens og kolonipolitikens forsyndelser. Til gengæld tror jeg, at dér, hvor demokratierne såvel inden- som udenrigspolitisk drager den fulde konsekvens i handling, folkeretligt, økonomisk og socialt, af deres menneskeopfattelse og frihedsforståelse, dér har kommunismen på længere sigt ikke nogen chance for at hævde sig. Men som situationen er, er kommunismen en udfordring til de vestlige demokratier til at eftertænke vor politiske filosofi, til at analysere og revidere mangt og meget i vor politiske handlen.

Det atlantiske forbund er i dag andet og mere end det vestlige forsvarsforbund,

vi gik ind i 1949. Hvadenten vi synes om det eller ej, er det set med Østens øjne knyttet sammen med en verdensomspændende antikommunistisk front, sidst og skæbnesvangert udtrykt, synes jeg, i pagten mellem USA og Formosa. Der kunne fremdrages en detaljeret argumentation for dette synspunkt, men det er mig blot om at gøre at markere problemstillingen. Det er skæbnesvangert, at den vestlige verden både i Korea, Kina og Indokina har støttet reaktionære elementer og dermed stødt de progressive kræfter i armene på kommunisterne.

Jeg giver i dag i fuld oprigtighed, omend ikke uanfægtet, mit ja til Paristraktaterne. Militært set turde det være rimeligere, at Vesttyskland end Tyrkiet og Grækenland hører ind under Atlantpagten. Men det er ikke de militære synspunkter, der hos mig har været i forgrunden. Enhver opmærksom iagttagelse af den storpolitiske udvikling vil have bemærket, at den militære sagskundska-bes vurdering af den strategiske fordel ved at genopruste Vesttyskland er svingende og usikker. Sandheden er vel den, at med den tekniske udvikling og de uanede og frygtelige muligheder, som de nye våbenarter indebærer, må de militære alliancers betydning udhules. Hvem af os husker ikke Churchills tale ved Suezdebatten i parlamentet, hvor han sagde, at tanker og planer, der var velfunderede for mindre end et år siden, nu var forældede, håbløst forældede; og i gribende ord føjede han til: kunne jeg blot få medlemmerne til at forstå, hvordan de første dage, ja, endda de første timer af en kommende krig vil forme sig — for at ende med en appel om, at det, der mere end nogensinde tiltrænges, er en helt ny forholdssans i det internationale samarbejde.

Med mit fornyede ja til det atlantiske samarbejde stræber jeg mod at være med til at skabe en fælles indsats for denne helt nye forholdssans. Det bliver, tror jeg, en smertelig, men samtidig en rig og frugtbar proces for den vestlige verden, for Vestens og Østens problemer hænger sammen i dag